

Fredag den 6. februar 2015 (D)

1

54. møde

Fredag den 6. februar 2015 kl. 10.00

Dagsorden

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 19:

Forespørgsel til økonomi- og indenrigsministeren om en løsning på gældsspørgsmålet i de EU-lande, der er hårdest ramt af krisen.

Af Nikolaj Villumsen (EL) m.fl.

(Anmeldelse 04.02.2015).

2) 1. behandling af lovforslag nr. L 120:

Forslag til lov om ændring af lov om social service og lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. (Faglig støtte til netværksplejefamilier m.fl., ændring af afgørelseskompetence i sager om ændring af anbringelsessted samt nedsættelse af alder for samtykke i afgørelser om ændring af anbringelsessted m.v.).

Af ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forhold (Manu Sareen).

(Fremsættelse 28.01.2015).

3) 1. behandling af lovforslag nr. L 121:

Forslag til lov om ændring af adoptionsloven, lov om social service, forældreansvarsloven og lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. (Lempelse af betingelserne for adoption uden samtykke m.v.).

Af ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forhold (Manu Sareen).

(Fremsættelse 28.01.2015).

Kl. 10:00

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Mødet er åbnet.

I dag er der følgende anmeldelser:

Dennis Flydtkjær (DF) m.fl.:

Beslutningsforslag nr. B 70 (Forslag til folketingsbeslutning om skærpelse af bødestrafen for ulovlig import og salg af punktafgiftspligtigt slik og øget kontrol på området).

Anni Matthiesen (V), Alex Ahrendtsen (DF), Merete Riisager (LA), Daniel Rugholm (KF) m.fl.:

Beslutningsforslag nr. B 71 (Forslag til folketingsbeslutning om en undersøgelse af, hvordan børn og unge med særlige behov kan sikres et friere skolevalg).

Stine Brix (EL) m.fl.:

Beslutningsforslag nr. B 72 (Forslag til folketingsbeslutning om fritagelse for digital selvbetjening).

Özlem Sara Cekic (SF) m.fl.:

Forespørgsel nr. F 21 (Vil ministrene redegøre for omfanget af overgreb i form af sexchikane på de danske arbejdspladser og for regeringens eksisterende og kommende initiativer med specifikt henblik på at komme sexchikane til livs og på at sikre en ordentlig indsats i de tilfælde, sexchikanen har fundet sted?).

Titler på de anmeldte sager vil fremgå af www.folketingstidende.dk (jf. ovenfor).

Det første punkt på dagsordenen er:

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 19:

Forespørgsel til økonomi- og indenrigsministeren om en løsning på gældsspørgsmålet i de EU-lande, der er hårdest ramt af krisen.

Af Nikolaj Villumsen (EL) m.fl.

(Anmeldelse 04.02.2015).

Kl. 10:01

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke som givet.

Det er givet.

Det næste punkt på dagsordenen er:

2) 1. behandling af lovforslag nr. L 120:

Forslag til lov om ændring af lov om social service og lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. (Faglig støtte til netværksplejefamilier m.fl., ændring af afgørelseskompetence i sager om ændring af anbringelsessted samt nedsættelse

af alder for samtykke i afgørelser om ændring af anbringelsessted m.v.).

Af ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forhold (Manu Sareen).
(Fremsættelse 28.01.2015).

Kl. 10:01

Forhandling

Formanden:

Forhandlingen er åbnet. Fru Tina Nedergaard som Venstres ordfører.
Kl. 10:01

(Ordfører)

Tina Nedergaard (V):

Tak for det. For Venstre er det vigtigt, at vi fra Folketingets side gør vores yderste for at sikre anbragte børn så god og tryk en opvækst som overhovedet muligt. Heldigvis viser den seneste undersøgelse, at rigtig mange anbragte børn er tilfredse med deres hverdag, men det ændrer ikke på, at vi hele tiden skal være opmærksomme på, om der er mere, vi kan gøre for at skabe en så god en opvækst for dem som overhovedet muligt. Derfor valgte vi fra Venstres side også at sætte fokus herpå i forhandlingerne med regeringen, og det er glædeligt, at vi i Folketinget er enige om at gøre det yderste for at imødekomme børnenes behov.

Lovforslaget indeholder to elementer. For det første indføres der ret til en øget faglig støtte til netværksplejefamilier og plejefamilier, der adopterer et barn, der tidligere har været i pleje i familien. For det andet styrkes grundlaget for at ændre et anbragt barns anbringelsessted, så børn- og ungeudvalget ikke alene skal tage stilling til grundlaget for anbringelsen, men også grundlaget for ændringen af anbringelsesstedet, når der ikke foreligger samtykke fra forældre eller barn. Det bliver præciseret, at valg af anbringelsessted skal ske med udgangspunkt i barnets behov. Derfor vil børn- og ungeudvalget f.eks. også kunne beslutte, at et barn ikke skal flyttes, men kan tilkendes øget støtte på det nuværende anbringelsessted.

Samtidig nedsættes alderen for samtykke fra 15 år til 12 år. I dag kan barnet allerede påklage afgørelse om anbringelsessted, når barnet er 12 år, men nu gives der altså også adgang til, at der kan gives samtykke fra denne alder. Reglerne for forældrenes samtykke ændres ikke.

Vi finder det positivt, at der tilbydes øget faglig støtte til plejefamilier, der adopterer deres plejebarn, og til netværksfamilier, med udgangspunkt i at netværksfamilier typisk ikke har samme ressourcer, som øvrige plejefamilier har, hvor de voksne hyppigere har en faglig baggrund og måske en stærkere uddannelsesmæssig og social baggrund for at varetage omsorgen. Netværksplejefamilier kan også have et øget behov for støtte til f.eks. samarbejdet med de biologiske forældre.

Den øgede faglige støtte til plejefamilier, der adopterer deres plejebarn, kan bl.a. være medvirkende til flere gode adoptioner. Undersøgelser viser nemlig, at op mod hver tredje plejefamilie ønsker at adoptere deres plejebarn, men at de er meget usikre på opgaven, da de ved adoption ikke sikres samme støtte, som en plejefamilie får. Intentionen er at øge sikkerheden for, at barnet trives så godt som muligt i sin hverdag.

Venstre mener i forhold til det andet element i lovforslaget, at den faglige vurdering, der ligger i børn- og ungeudvalget, vil medvirke til en sikring af, at der i forhold til ændring af anbringelsessted fuldt ud tages højde for barnets behov. Klageadgangen ændres herudover ikke for hverken barn eller forældre, hvilket vi også er tilfredse med i Venstre.

Vi finder det yderligere naturligt, at barnet fra det 12. år kan give samtykke til ændring af anbringelsessted, da barnet jo allerede i dag

har klageadgang. Ændring af anbringelsesstedet er så stor en ændring af et barns hverdag, at det giver mening at høre et barn allerede fra det fyldte 12. år.

Vi forventer, at netværksplejefamilier og familier, der adopterer et tidligere plejebarn, samt børnene selv vil få gavn af øget faglig støtte til familien. Vi forventer også, at det vil styrke børnenes rettigheder, at vi kvalitetssikrer en eventuel beslutning om ændring af anbringelsessted. Det vil helt sikkert også gavne barnet, at det nu får ret til at blive hørt i en lavere alder end hidtil. Venstre støtter selvfølgelig lovforslaget.

Kl. 10:05

Formanden:

Tak til Venstres ordfører. Så er det fru Pernille Rosenkrantz-Theil som socialdemokratisk ordfører.

Kl. 10:05

(Ordfører)

Pernille Rosenkrantz-Theil (S):

Tak. Nu brugte Venstre en del tid på den ene del af lovforslaget, nemlig det her om en ændring af grundlaget for ændringer af anbringelsen. Jeg er meget enig i de bemærkninger, og derfor vil jeg lade være med at gentage dem heroppefra, og bruge lidt tid på at folde den anden del ud, som det jo ikke er nogen hemmelighed er et af mine hjertebørn, nemlig det her med netværks- og familieplejen. For det er jo desværre sådan, at det ikke er alle børn og unge, som får den gode og trygge start på livet, som man kunne ønske sig, og der kan være problemer i familierne og hos forældrene, som er så store, at børnene vil have bedst af at vokse op inden for nogle andre rammer end dem, de er født til.

De anbragte børn er jo nogle af de allerallermest sårbare og udsatte mennesker, der er i Danmark, og derfor har vi også som samfund et særligt ansvar for at tage os af dem og skabe de tryggest tænkelige rammer, som de ikke fik hjemme hos deres biologiske forældre. En af de rammer, som samfundet kan hjælpe med at skabe for børnene, er, hvis man som barn bliver anbragt hos noget af ens netværk, altså noget af familiens netværk, nogle venner eller bekendte, eller selvfølgelig nogle familiemedlemmer, der er i stand til at tage sig af dem, nogle, som barnet kender i forvejen, og som man måske derfor føler sig mere tryk ved, end hvis det er nogle vildt fremmede.

Der er en SFI-undersøgelse fra 2011, der viser, at der er rigtig mange gode ting ved netværksplejefamilierne. F.eks. har børn, der er anbragt hos deres netværk eller familie, mere stabile anbringelsesforløb og oplever færre sammenbrud, og det kan man jo godt se for sig. Vi taler om børn, som har en relation til de voksne, der tager sig af dem, i forvejen. Det kan f.eks. være en moster, der siger: Okay, min søster er ikke så god til det her med at tage sig af børnene – og der kan være noget med noget misbrug eller noget andet. Det vil sige, at vi her taler om en, som måske har været på fødegangen, og som har set barnet for første gang et par timer, efter at det er blevet født, og som har fulgt barnets tilværelse tæt siden dengang. Der vil der selvfølgelig være en særlig tilknytning, og derfor viser SFI-undersøgelsen altså også, at der dér er mere stabile anbringelsesforløb, end hvor det er plejefamilier.

Så er der selvfølgelig også nogle ekstra udfordringer for netværksplejefamilier, og det er noget af det, som det her lovforslag forsøger at hjælpe til med at løse. Netværksplejefamilier har for så vidt i dag den samme ret og pligt til uddannelse og efteruddannelse og supervision af de her ting som andre typer af plejefamilier. De skal være på et kursus i 4 dage og deltage i efteruddannelse i mindst 2 dage om året. Men det er ikke altid tilstrækkeligt, og det er jo bl.a., fordi netværksplejefamilien tit ikke har den samme pædagogiske baggrund som andre typer af plejefamilier.

Derudover kan der selvfølgelig være et ekstra behov for at lære at håndtere konflikter, der kan opstå, netop fordi man er netværks- eller

familiepleje. Altså, netop fordi det kan være ens søsters børn, man har overtaget, så kan der nok være det. Jeg tror, vi alle sammen kender til, at søskende er nogle af dem, man kan skændes mest med, men jeg tror, det i særdeleshed gælder, hvis den ene har været i stand til at tage sig af børnene og den anden ikke har. Der opstår selvfølgelig en særlig type af konflikter, når det er inden for familien, eller hvis det er en veninde eller en ven, som har overtaget ansvaret for ens børn, og der kan altså være nogle konflikter, som man skal have særlig hjælp og støtte til at lære at håndtere. Derfor skruer vi op for rettighederne for netværksplejefamilier, og det gør vi med et tilbud om løbende støtte. Det kan f.eks. være råd eller vejledning i form af samtaler med fagpersoner i starten af anbringelsesforløbet, men det kan også være løbende at forebygge og håndtere konflikter med den biologiske familie.

En anden ting, jeg vil fremhæve ved det her lovforslag, er, at den løbende støtte også fremover tilbydes til familier, som ikke længere er plejefamilier, men som har valgt at adoptere deres barn. Op imod hver tredje plejefamilie ønsker faktisk at adoptere deres plejebarn, det har Ankestyrelsens undersøgelse vist, og vi har som samfund en kæmpe interesse i at skabe den sikkerhed og tryghed omkring barnets opvækst, som netop en adoption kan give, for det er jo naturligvis den mest stabile form for anbringelse, vi kan komme ud i.

Men undersøgelsen fra Ankestyrelsen viste også, at rigtig mange af familierne er bange for at føre adoptionen ud i livet, fordi de så vil miste opbakningen fra kommunen, og det retter vi så op på nu. For i overgangen fra at være plejefamilie til at være adoptivfamilie vil der selvfølgelig også være behov for at håndtere den ændrede rolle fra plejefamilie til adoptivfamilie, og der kan være brug for fortsat at få hjælp til at håndtere f.eks. barnets forhold til den biologiske familie eller andre problemstillinger, der kunne komme i kølvandet på det at have været et anbragt barn.

For os som socialdemokrater er det helt essentielt at kæmpe for, at alle mennesker får så god en start på tilværelsen som muligt og får lige muligheder med alle andre. Vi arbejder for, at alle skal med, og vi knokler for at bryde den negative sociale arv, og det her er et af de steder, hvor man tidligst skal ind, og hvor man skal give den størst tænkelige støtte, for det er altså nogle af de allermost sårbare og udsatte børn.

Jeg synes, vi havde et rigtig godt forhandlingsforløb i forbindelse med satspuljen, og det vil jeg gerne kvittere for over for både Venstre og Dansk Folkeparti. Jeg tror, at Dansk Folkepartis ordfører og jeg var meget på bølgelængde, med hensyn til at det her er hjerteblod, det er noget af det allervæsentligste, og derfor havde vi mange rigtig gode samtaler i forhandlingsforløbet. Det synes jeg også man skylder at sige fra talerstolen, når den slags sker. For ellers tror jeg, at folk har en fornemmelse af, at det altid er ét stort rivegilde. Det er det trods alt ikke. Tak.

Kl. 10:11

Formanden:

Tak til ordføreren. Fru Karina Adsbøl som Dansk Folkepartis ordfører.

Kl. 10:11

(Ordfører)

Karina Adsbøl (DF):

Tak for det. Lovforslaget udmønter dele af aftalen om at styrke plejefamilieområdet, som er en del af satspuljeaftalen for 2015-2018. I Dansk Folkeparti har vi arbejdet for at få sat anbringelsesområdet på dagsordenen. Derfor har vi også påpeget de udfordringer, der er på området, gentagne gange både i samråd, i spørgetiden med ministeren og under forespørgselsdebatten om Barnets Reform, som Dansk Folkeparti tidligere har haft indkaldt til. Derudover har vi tidligere fremsat beslutningsforslag på området, hvor vores ønske var, at vi gjorde det obligatorisk at bruge de metoder, der virker, herunder fa-

milierådslagning, netværksrådgivning m.m., altså se på familiens ressourcer og sammen lægge en plan. Vi ville have øget fokus på, at man i større omfang anvender netværksfamilier og bruger netværkets ressourcer.

Det lykkedes så endelig i satspuljeforhandlingerne at finde nogle gode løsninger på området, hvor det overordnede formål med lovforslaget er at styrke kontinuiteten i anbringelserne bl.a. ved i højere grad at understøtte, at børn kan anbringes i familier, de allerede har en tilknytning til, heriblandt netværksplejefamilier, og ved at styrke afgørelsesgrundlaget i sager om flytning fra ét anbringelsessted til et andet.

Vi har desværre set en række sager, hvor børn er blevet flyttet fra deres anbringelsessted mod deres vilje, så derfor sætter vi nu minimumsalderen for samtykke i afgørelser om ændring af anbringelsessted ned fra 15 til 12 år. Det foreslås at styrke afgørelsesgrundlaget i sager om ændring af anbringelsessted, så der tages højde for barnets relationer til anbringelsesstedet, og desuden stilles flere krav til, hvornår et barn kan flyttes.

Derudover får netværksplejefamilier og familier, der adopterer et barn eller en ung, der tidligere har været anbragt i pleje i familien, ret til mere faglig støtte, end de har i dag. Formålet er at sikre, at familierne får den nødvendige rådgivning og vejledning med udgangspunkt i familien og barnets eller den unges aktuelle støttebehov.

I Dansk Folkeparti støtter vi selvfølgelig op om det forslag, som imødekommer nogle af de gode forslag om forbedringer, Dansk Folkeparti tidligere har fremsat. Og jeg vil gerne kvittere over for fru Pernille Rosenkrantz-Theil, for det er rigtigt, at det var et godt forhandlingsforløb, og vi var meget enige om, at vi gerne ville styrke det her område, og det er jeg rigtig glad for. Tak for det.

Kl. 10:13

Formanden:

Tak til ordføreren. Jeg ser ikke nogen radikal ordfører, så vi ser, om den radikale ordfører dukker op. Så tager vi fru Trine Mach som SF's ordfører nu. Vil fru Trine Mach også hellere vente? Så tager vi hr. Finn Sørensen fra Enhedslisten.

Kl. 10:14

(Ordfører)

Finn Sørensen (EL):

Tak. Enhedslisten er jo altid fleksible og arbejdsvillige, så vi fylder gerne pauserne ud.

På vegne af min kollega fru Pernille Skipper skal jeg meddele vores synspunkter på det her lovforslag. Enhedslisten finder det positivt, at også børn under 15 år med dette forslag kan få indflydelse på deres eget liv, når det kommer til at flytte barnet til et nyt anbringelsessted. At blive flyttet, måske væk fra skole og venner, væk fra omsorgspersoner og det kendte, er en voldsom ting for et barn. Derfor er det positivt, at der med forslaget skal være mere fokus på kontinuitet, samt at barnet får mulighed for at blive hørt og får indflydelse. I den forbindelse vil jeg dog bemærke, at det er vigtigt, at det bliver reel indflydelse og ikke bare en afkrydsningsboks i et skema.

En undersøgelse fra Det Nationale Forskningscenter for Velfærd bekræfter den mistanke, vi alle længe har haft: Kun 35 pct. af børnene føler sig reel hørt. Det er ikke godt nok. Vi bør undersøge, hvordan vi kan få ændret den kultur, der gør, at børn har mulighed for at udtale sig, men ikke har indflydelse.

Vi er også rigtig positive over for en ekstra støtte til netværksplejefamilier. Som regeringen også selv fremhæver, er netværksanbringelser ofte rigtig godt for barnet, fordi man derved bevarer større tilknytning og kontakt til sin familie. Dog har netværksplejefamilier måske ikke altid så mange ressourcer, og de kan have behov for ekstra støtte ud over eksisterende ret og pligt til efteruddannelse i supervision.

Vi bliver dog fra Enhedslistens side nødt til at påpege, at plejefamilierne som helhed ikke har ordentlige vilkår. Vi er stærkt bekymrede over, at der ikke er tilstrækkelig tid til supervision, og at efteruddannelsen er for ringe. Vi mener samtidig, at når det drejer sig om løn og arbejdsvilkår, er der tale om decideret underbetaling f.eks. uden mulighed for at tage på ferie med det anbragte barn. Det offentlige er overordentlig tæt på at udnytte menneskers gode hjerter, samtidig med at vi risikerer, at egnede plejefamilier ikke stiller sig til rådighed, fordi økonomien ikke hænger sammen. Vi skal huske på, at det kræver noget at have et barn boende, der måske har været svigtet, har forældre med misbrug eller på anden måde har haft det svært. Det er en pædagogisk-faglig opgave.

Med hensyn til kompetencen til at ændre anbringelsesstedet er Enhedslisten også enige i forslaget, dog med de samme bemærkninger, som f.eks. Børnerådet er kommet ned. Børnene skal sikres klageadgang, vejledning herom og advokatbistand, og klager skal have opsættende virkning, så børnene ikke skal flyttes, før en eventuel klagesag er afgjort endeligt. Alt andet vil være voldsomt indgribende. Selv om det er nødvendigt, kan det opleves som et enormt svigt, hvis man skal flyttes ufrivilligt fra et sted, hvor man har tæt voksenkontakt, tilknytning til omsorgspersoner osv. Men Enhedslisten kan støtte forslaget.

Kl. 10:17

Formanden:

Tak til Enhedslistens ordfører. Så er den radikale ordfører, fru Lotte Rod, kommet til stede. Værsgo.

Kl. 10:17

(Ordfører)

Lotte Rod (RV):

Mit håb er, at børns baggrund ikke må afgøre deres fremtid. Det er det, der driver mig som politiker. Der er vi ikke endnu. Selv om det på mange måder er bedre i Danmark end i andre lande, så afhænger fremtiden for nogle børn fortsat af deres baggrund. Et af de steder, vi ikke har knækket koden, er for anbragte børn. Vi ved, at kontinuitet har afgørende betydning for børn og unges muligheder, for deres personlige udvikling, deres trivsel og deres mulighed for at få et selvstændigt voksenliv. Derfor har vi en vigtig politisk opgave i at blive bedre til at sikre kontinuitet for de børn, der har allermost brug for det.

Jeg tror på, at vi skal blive bedre til at bruge familien og netværket, når forældrene ikke selv kan tage hånd om deres barn. Måske er der en moster eller en onkel eller en anden vigtig person omkring familien, som kan tage sig af barnet. Vi ved nemlig, at der er færre sammenbrud hos netværksanbragte, og at netværksanbragte børn har bedre udviklingsmuligheder end børn anbragt i traditionelle plejefamilier. Det er en stor opgave. Mosteren er formentlig ikke uddannet til opgaven på samme måde som andre plejefamilier. Formentlig er det heller ikke helt ligetil at finde ud af de nye roller sammen med barnets biologiske forældre. Derfor er det vigtigt, at vi bakker op om og støtter netværksplejefamilier. Det samme gælder i øvrigt familier, der har adopteret et barn eller en ung, der tidligere har været anbragt i pleje i familien.

Vi foreslår derfor en ret til faglig støtte for netværksplejefamilier, der ligger ud over den nuværende ret og pligt til efteruddannelse og supervision. Støtten kan f.eks. være råd eller vejledning i starten af anbringelsesforløbet eller støtte til at forebygge og håndtere konflikter med den biologiske familie. Støtten kan bestå af samtaler med fagpersoner på området, kurser eller undervisning, der kan støtte netværksplejefamilien i at imødekomme barnets eller den unges behov. Familier, der har adopteret et barn eller en ung, der tidligere har været anbragt i plejefamilien, skal også have ret til faglig støtte. Støtten skal målrettes den enkelte families konkrete situation og behov.

Det er mit håb, at vi med det her forslag tager et vigtigt skridt mod at give nogle af vores mest sårbare børn håb for fremtiden, og jeg vil derfor gerne sige tusind tak til resten af satspuljekredsen for at prioritere den her indsats sammen med os. Radikale Venstre støtter forslaget.

Kl. 10:20

Formanden:

Tak til den radikale ordfører. Så er det fru Trine Mach som SF's ordfører.

Kl. 10:20

(Ordfører)

Trine Mach (SF):

SF ser lovforslaget som endnu en vigtig styrkelse af børns rettigheder og som en ekstra støtte til udsatte børn, der er anbragt i netværkspleje. Børns rettigheder og støtte til anbragte børn og til de familier, de er anbragt i, er også fokusområder for SF, og vi er faktisk rigtig glade for, at man bredt i Folketinget arbejder for det her, ikke ud fra partipolitiske interesser, men ud fra en fælles interesse om at støtte og forbedre forholdene for nogle af disse mest udsatte børn og unge i vores land.

Alle mine kollegaer, der tidligere har været på talerstolen, har sagt en række centrale og kloge ting om det med ændringen af afgørelseskompetence, øget støtte til netværksfamilier osv., og vi er meget på linje med det. Så derfor vil jeg blot helt kort knytte en kommentar til det med netværksplejefamilierne. Det er jo ikke uden udfordringer at adoptere et plejebarn eller at være den familie, og derfor er det rigtig vigtigt, at vi giver mere faglig støtte og gør det til en ret. Det er det for barnets skyld, men det er det jo også for selve familiens skyld. Der er ikke brug for flere sammenbrudte relationer mellem voksne og børn.

Jeg vil knytte de fleste kommentarer til det, som handler om at ændre alderen fra 15 år til 12 år i forbindelse med samtykke fra barnets side. Alle børn har ret til at blive hørt og blive inddraget i beslutninger, som vedrører dem selv. Det står i FN's børnekonvention, og det er også en grundværdi for SF i vores børnepolitik. Men desværre hører vi jo lidt for tit og senest i sidste uge med SFI's rapport, at der er alt for mange børn, der oplever at blive hørt for lidt. Og undersøgelsen viste bl.a., at godt hvert andet barn ikke følte sig taget med på råd, når der skulle tages beslutninger om anbringelsessted. Det er uacceptabelt, og det er bekymrende. Derfor er det rigtig godt, at vi med det her lovforslag sikrer flere børn ret til at blive hørt, når det gælder flytning af anbringelsessted.

Det at nedsætte alderen fra 15 år til 12 år i forbindelse med samtykke giver rigtig god mening. For det er en temmelig barsk livssituation at være i som et lille menneske, og så skal man ikke opleve at blive kørt over af andre, der træffer vigtige beslutninger om ens liv, uden at man selv bliver lyttet til. Vi tror i SF ligesom børneorganisationerne, at langt de fleste 12-årige er modne nok til at give samtykke, hvis de skal flytte, ikke mindst hvis de får den rette faglige støtte og de rette midler til at tage en sådan beslutning. Og det skal kommunerne selvfølgelig bidrage til at børnene har. Jeg vil gerne understrege vigtigheden af, at alle børn inddrages i sager, der vedrører dem selv. Det er skræmmende, når vigtige beslutninger i sager om ens liv bliver taget hen over hovedet på en. Det bør vi for alt i verden undgå, og det her er et vigtigt skridt på den vej. Vi ved alle sammen godt, hvordan det er, når styring og kontrol foregår uden ens egen indflydelse. Det er ikke sundt for et voksent menneske, og det er heller ikke sundt for et barn.

I SF er vi ikke bare optaget af at lovfæste børns ret til at blive hørt, vi er mindst lige så optaget af, at det rent faktisk virkeliggøres. Og derfor er der måske også grund til, at vi fortsat har antennerne ude, for én ting er at lave en ændret lovgivning, en anden ting er, hvordan det bliver implementeret i praksis. Og vi vil kraftigt opfor-

dre til, at vi sammen i Folketinget følger det tæt, både at det rent faktisk sker, altså at boksen bliver – som hr. Finn Sørensen sagde – krydset af, men også at det i praksis betyder, at barnet rent faktisk får mere indflydelse i sager om dets eget liv og i det her tilfælde i anbringelsessager.

Afslutningsvis vil jeg blot tilslutte mig det, mine kolleger har sagt, og sige, at jeg også er rigtig glad for, at satspuljeforhandlingerne var så konstruktive og gode, som de var, og at vi har en bred aftale, som det her lovforslag jo er en udløber af, og vi støtter bestemt også forslaget fra SF's side.

Kl. 10:24

Formanden:

Tak til SF's ordfører. Fru Thyra Frank som Liberal Alliances ordfører.

Kl. 10:24

(Ordfører)

Thyra Frank (LA):

Tak, hr. formand. Lovforslag L 120 handler om nogle af de borgere, der har allermost behov for beskyttelse og omsorg i dette land, nemlig børn, der anbringes uden for hjemmet. Det er lige præcis disse børn, der bør være i centrum, når vi taler om, hvordan vi kan sørge for dem, der ikke kan selv. Børn kan ikke selv; de har brug for, at nogle tager sig af dem, og de har ikke blot brug for mad og klæder, de har også brug for kærlighed. Derfor er vi i LA også meget positivt stemt over for, at når et barn svigtes af sine biologiske forældre, starter man med at se på barnets nære relationer for at finde ud af, om der er nogle ansvarlige voksne, der er klar til at tage over. Børn har brug for at blive valgt til og at blive elsket.

De har også brug for at vide, hvor de kommer fra, hvad de er rundet af. Derfor er det langt at foretrække, hvis man kan finde en anbringelsesfamilie, der allerede er en del af familien eller netværket omkring barnet. At tage et barn ind, der har været ude for alvorlige svigt, er ikke nogen nem opgave. Derfor er det også vigtigt, at netværksfamilier får hjælp i den første tid til at klare opgaven. De må have rådgivning om, hvordan de klarer at få skabt rolige og trygge rammer om barnet uden selv at gå til.

Lovforslaget indeholder også en nedbringelse af alderen fra 15 år til 12 år for samtykke i afgørelser om anbringelsessted. Dette bakker vi også op om. Det er så vigtigt at høre barnet, også selv om det er et mindre barn. Og det er vigtigt, at det faktisk sker derude, og at det ikke kun er noget, vi står og vedtager her i Folketinget.

Kl. 10:25

Formanden:

Tak til Liberal Alliances ordfører. Hr. Per Løkken som konservativ ordfører. Velkommen til.

Kl. 10:25

(Ordfører)

Per Løkken (KF):

Tak for det. Lovforslaget udmønter en del af satspuljeaftalen og har til formål at sikre mere stabile anbringelser. Netværksanbringelser giver ofte gode resultater, fordi barnet placeres i familiens umiddelbare netværk. Det kan være hos en søster eller en svoger, som barnet allerede har en tilknytning til. Med netværksanbringelser ses ofte færre sammenbrud, og det er med til at skabe mere stabilitet i anbringelsen.

Vi hæfter os særlig ved, at lovforslaget giver konkrete muligheder for at kunne give mere faglig støtte til netværksanbringelserne. Og det er en støtte, der ligger ud over den efteruddannelse og supervision, som familierne i forvejen modtager. Det er positivt, for der er god grund til at vejlede og hjælpe familien til at kunne håndtere konflikter og sikre ro i barnets liv.

Lovforslagets anden del skal styrke børn og unge-udvalgets afgørelseskompetence i afgørelser, der påvirker anbringelsens stabilitet, nemlig afgørelser om ændring af anbringelsessted i tilfælde, hvor forældremyndighedsindehaveren og den unge ikke samtykker dertil.

Lovforslagets anden del drejer sig om at styrke afgørelsen i sager, hvor barnet skal skifte anbringelsessted. Hensynet til barnets eller den unges behov for støtte imødekommes bedst ved en ændring af anbringelsesstedet ud fra en konkret afvejning af hensynet til kontinuiteten i anbringelsen og formålet med anbringelsen. Det synes vi er vældig positivt, og det bakker vi op om.

Det Konservative Folkeparti kan naturligvis støtte lovforslaget. Tak.

Kl. 10:27

Formanden:

Tak til den konservative ordfører. Så er det ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forhold.

Kl. 10:27

Ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forhold

(Manu Sareen):

Tak for det. Jeg vil gerne takke for de positive kommentarer til forslaget, og jeg vil også gerne, ligesom andre har gjort det, kvittere for et rigtig godt forløb, når det handler om satspuljen. Jeg synes, det var fantastisk.

Jeg synes, at det, at vi har fået strikket det her forslag sammen, sådan set også afspejler det gode forhandlingsforløb. I har alle sammen været inde på indholdet, og det er jo fornuftigt, så det vil jeg ikke bruge så meget tid på. Men jeg bed i hvert fald mærke i, at fru Tina Nedergaard, fru Pernille Rosenkrantz-Theil og fru Trine Mach var inde på hele tankegangen om plejefamilier. Man tog afsæt i den undersøgelse, som der lige er blevet foretaget – og det er måske der, jeg gerne vil hen – og som sådan set meget, meget glædeligt viste, at vi har fundet frem til noget efter Barnets Reform, som rent faktisk betræder en vej på det her område, som er positivt; det er i hvert fald positivt, at man også hører børnene. Det synes jeg virkelig vi skal glæde os over.

Så er der selvfølgelig nogle tidsler, og jeg synes, vi skal glæde os over, at vi har fundet dem frem, så vi selvfølgelig kan arbejde på dem ad den vej. Noget af det er jo det, som også SF var inde på, nemlig at der er børn, der bliver hørt, men at der desværre også er børn, der ikke bliver hørt. Der er det selvfølgelig også glædeligt, at vi har fundet penge til efteruddannelse, så sagsbehandlere kan blive bedre til det.

Når det er sagt, er det jo altid godt at have et forslag, der også er med til at styrke afgørelsesgrundlaget for, hvornår man kan flytte et barn, og selvfølgelig det, som alle har været inde på, at styrke hele plejefamilieområdet, herunder selvfølgelig også netværksplejefamilier. Det synes jeg er rigtig positivt. Og vanen tro vil jeg selvfølgelig være til rådighed, hvis der skulle være spørgsmål under den videre behandling i udvalget.

Kl. 10:30

Formanden:

Tak til ministeren.

Der er ikke flere, der har bedt om ordet til denne sag, så forhandlingerne sluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det sidste punkt på dagsordenen er:

3) 1. behandling af lovforslag nr. L 121:

Forslag til lov om ændring af adoptionsloven, lov om social service, forældreansvarsloven og lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. (Lempelse af betingelserne for adoption uden samtykke m.v.).

Af ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forhold (Manu Sareen).

(Fremsættelse 28.01.2015).

Kl. 10:30

Forhandling

Formanden:

Forhandlingen er åbnet. Fru Tina Nedergaard som Venstres ordfører.

Kl. 10:30

(Ordfører)

Tina Nedergaard (V):

Tak, formand. Dette lovforslag handler om de allerallermest sårbare og udsatte børn i vores samfund. Det er børn af forældre, som er fuldstændig ude af stand til at varetage blot den mest grundlæggende omsorg for deres børn. Det kan f.eks. være et barn af en kronisk misbruger med f.eks. en alvorlig psykisk sygdom og deraf følgende symptomer og konsekvenser. Så vi taler altså om nogle meget, meget sårbare små børn, som vi som samfund er nødt til at gøre vores yderste for at tage hånd om.

Med vedtagelse af forslaget vil adgangen til adoption uden samtykke blive lempet. Målet er at øge muligheden for tvangsadoption for at sikre, at bare lidt flere børn får mulighed for, at de kan få en god og tryk opvækst hos nogle gode forældre. Med lovforslagets vedtagelse skal det således ikke længere være godtgjort, at forældrene er ude af stand til at varetage barnets behov. Det skal alene være sandsynliggjort, at forældrene varigt vil være ude af stand til at varetage omsorgen for barnet, herunder altså de helt grundlæggende ting.

Vedtagelsen af lovforslaget vil også betyde for alle tvangsadopterede børn, uanset alder, at der kan fastsættes samvær eller anden kontakt med barnets slægt, herunder forældrene, hvis det er det bedste for barnet. Det vil også være i tilfælde, hvor barnet faktisk ikke tidligere har haft kontakt. Dermed vil indgrebet også blive en lillebitte smule mindre, hvis man f.eks. kan fastholde, at mormor eller morfar af og til kan se barnet.

Yderligere lempes adgangen til adoption for plejeforældre uden samtykke, når barnets tilknytning til plejeforældrene er så stærk, at det vil være dybt skadeligt for barnet at bryde kontakten. Siden den seneste lempelse i 2009 har der kun været cirka to adoptioner årligt uden samtykke. Vi vurderer i Venstre, i lighed med regeringen, at der er brug for, at der er lidt flere børn, der får den mulighed. Det er en lillebitte gruppe af børn, som det ville komme på tale at tvangs-bortadoptere, men vi mener i Venstre, at det er vigtigt, at muligheden er reel, også for de sagkyndige, som skal træffe beslutningen uden, som det er i dag, forholdsvis stor risiko for at blive underkendt, da det i dag skal være godtgjort og ikke alene sandsynliggjort, at man varigt har tabt forældreevnen.

Forældrenes retsstilling er naturligvis meget vigtig, også for os i Venstre. Tvangsadoption er en meget indgribende beslutning i de helt grundlæggende rettigheder, som forældre har til at være forældre, men for os vejer hensynet til, at børn af forældre helt uden forældreevner også har nogle grundlæggende rettigheder til en opvækst så tæt på andre børns som overhovedet muligt. Når omstændighederne er så ulykkelige, som de er i disse familier, mener vi, at de bedst får en opvækst, der ligner andre børns mest muligt, når de bortadopteret og ikke kommer i en situation, hvor de bl.a. får en meget usta-

bil opvækst med at flytte imellem institutioner og plejefamilier og utryghed om, hvor de egentlig hører til.

Det er igen vigtigt for os at understrege, at der er tale om en meget lille lempelse, og at retssikkerheden for forældrene fastholdes, bl.a. med adgang til at få prøvet sagen ved domstolene. Det er helt afgørende, og det er jeg ikke i tvivl om at det også er for regeringen og for partierne i Folketinget i øvrigt. Adgangen til domstolene er essentiel.

Yderligere er vi meget tilfredse med, at der med lovforslaget også sikres gratis adgang for alle kommuner til at indhente gratis bistand fra VISO i alle sager om tvangsadoption. Det er så indgribende, at jeg i hvert fald vil råde enhver kommune til at indhente denne helt særlige ekspertise, som jeg også synes at vi må anerkende at VISO virkelig har fået opbygget.

Vi vil i Venstre nøje følge udviklingen på området, og jeg er overbevist om, at alle involverede parter og alle involverede omkring barnet er enige om, at indgrebet er så voldsomt, at det selvfølgelig skal bruges med meget stor omtanke og stor forsigtighed. Venstre støtter forslaget.

Kl. 10:35

Formanden:

Tak til Venstres ordfører. Fru Pernille Rosenkrantz-Theil som socialdemokratisk ordfører.

Kl. 10:35

(Ordfører)

Pernille Rosenkrantz-Theil (S):

Tak. Det her forslag ligger jo i fuldstændig forlængelse af det sidste ved det, at det jo også drejer sig om børn, som er meget, meget udsatte, og at vi som samfund har en stærk forpligtelse til at tage os af de børn, hvor forældrene ikke selv kan klare opgaven. Vi har et fælles ansvar for at sikre, at der bliver skabt stabilitet og kontinuitet i de børns liv og opvækst. Og jeg tror ikke, jeg er den eneste, der får det sådan, at når der står tvangsadoption på papiret, bliver man som udgangspunkt en lille smule forskrækket. Altså, i hvert fald fløj mine tanker hen på sådan nogle totalitære regimer, hvor mor og far ikke har tænkt de rigtige tanker eller sådan noget, eller har gjort sig uvenner med den, der sidder for bordenden i et eller andet system, og så bliver børnene tvangs-bortadopteret. Det får alt til at vende sig i mig og får alle alarmklokker til at bimle. Og det tror jeg sådan set er godt nok. Jeg tror, det er sådan, at de alarmklokker skal bimle, og det tror jeg de har gjort hos hver enkelt af os, i hvert fald dem, jeg har talt med; der har det været sådan, at det her ikke er noget, man tager let på.

Jeg tror, det er vigtigt at sige, når man ser på det her forslag og den måde, det er blevet skruet sammen på, at hvis vi taler om, at det har været to børn om året siden 2009, hvor lovgivningen blev forandret sidst, skal man jo tænke på, at det er de to børn, hvis forældre har den ringeste forældreevne af alle dem på hele årgangen. Altså, man kan bare forestille sig de hjem – nu kommer jeg fra en plet i Danmark, hvor jeg skulle hilse og sige at der var en del forældre, hvis forældreevne man godt kunne diskutere, hvis man tager omfanget af misbrug og alt muligt andet med i betragtning. Hvis vi så tager de to børn, der er vokset op i hjem, hvor forældreevnen var ringest, er jeg slet ikke sikker på, at jeg tør være til stede i de hjem. Og jeg er i hvert fald relativt overbevist om, at der er nogle børn, hvor man på forhånd kan sige, at det hjem ikke er noget godt sted at være.

Det er altså der, vi er, så jeg tror, at når de fleste af os tænker tvangsadoption, tænker vi inden for den almindelige normalramme, vi selv befinder os inden for, og hvor tvangsadoption jo på alle måder ville være urimeligt og måske det mest indgribende tiltag, staten nogen sinde kunne foretage over for en familie. Men vi taler altså om børn, som jeg tror de fleste af os kan indse skal have nogle andre rammer end dem, de har fået fra deres biologiske forældres side.

Med hensyn til de tekniske ting vil jeg sige, at det er en lillebitte forandring – det er simpelt hen et spørgsmål om ordet godtgøre. Der står i teksten, at man skal godtgøre, at forældrene aldrig kan få forældrepen igen, og det kan jo være svært at dokumentere. Der kan være videnskab, der udvikles, der kan være teknologi, der udvikles, og som gør, at nogle sygdomme, nogle kortslutninger i hjernen osv. forandrer sig over tid, så hvordan kan man dokumentere, at folk ikke kan forandre sig? Det kan være enormt svært. Og det vil sige, at det, vi taler om, er at forandre det fra, at det hedder godtgøre, til, at man skal kunne sandsynliggøre det. For hvis man skal sandsynliggøre det, betyder det, at man igennem tunge og grundige undersøgelser kan sandsynliggøre, at det her menneske ikke vil være i stand til på noget tidspunkt at tage sig af sit barn. Og så behøver man altså ikke at tage højde for, at der kan ske alle mulige forandringer, at der kan udvikles ny medicin, som gør, at en psykisk sygdom f.eks. ikke længere er et problem osv. osv.

Så man kan sige med hensyn til det, vi får gjort med lovgivningen fra 2009, at intentionen er den samme, men vi bliver nødt til at få forandret det ord, for i forhold til de sagsbehandlere, der har stået og skullet vurdere, om det i en given situation var barnets tarv at blive bortadopteret, har lovgivningen simpelt hen været en forhindring, fordi de ikke har kunnet dokumentere, at det aldrig ville kunne lade sig gøre for den pågældende person at genvinde forældrepen. Det åbner vi altså op for nu, og det betyder ikke, at det bliver specielt mange flere børn – det er enkelttilfælde, vi taler om, hvor forældrepenen er så ringe, at man vælger at gå ind og tvangs bortadoptere. Og sådan skal det være; det skal ikke være mange, der bliver tvangs bortadopteret i vores samfund.

Socialdemokratiet kan selvfølgelig støtte forslaget.

Kl. 10:39

Formanden:

Tak til den socialdemokratiske ordfører. Så er det fru Karina Adsøl som Dansk Folkepartis ordfører.

Kl. 10:39

(Ordfører)

Karina Adsøl (DF):

Regeringen ønsker med dette lovforslag at lempe reglerne for adoption uden samtykke, da de synes, der har været for få tvangs bortadoptioner, siden loven blev lempet i 2009. Siden ændringen er der imidlertid kun gennemført ganske få tvangs bortadoptioner uden samtykke. I Dansk Folkeparti er vi bekymrede over dette. Vi er bekymrede for, at der bliver begået overgreb på børn og på familier. Tvangsadoptioner er meget vidtgående, og derfor skal retssikkerhedsprincipperne være overholdt. Og Dansk Folkeparti finder, at de næppe vil være overholdt i tilstrækkelig grad, hvis man accepterer en ændring fra godtgørelse til sandsynliggørelse. Hvornår er noget sandsynliggjort?

Til ministeren: Vil forældrene få beskikket en advokat, og vil barnet blive hørt og eventuelt også få beskikket en advokat? Efter den gældende adoptionslov kan et anbragt barn bortadopteret uden forældrenes samtykke, hvis det er godtgjort, at forældrene varigt er uden evne til at drage omsorg for barnet. Der sondres mellem børn under 1 år og børn, der har været anbragt i mere end 3 år. For de små børn gælder det, at det er en betingelse for bortadoption, at forældrene ikke vil være i stand til at spille en positiv rolle for barnet i forbindelse med samvær. Ministeren bedes redegøre for, om forældrenes evne til at varetage omsorgen for barnet indebærer specialundersøgelser udført af uafhængige fagpersoner som f.eks. psykiatere, psykologer eller andre relevante specialister med henblik på at afklare forældrenes forhold.

I Dansk Folkeparti er vi bekymrede for tabet af slægtskab og det absolutte ved et fuldstændigt slægtskifte, som adoption uden samtykke vil medføre for barnet. Lovforslaget beskriver, at der i særlige

tilfælde kan sættes samvær med biologisk slægt. Ministeren bedes beskrive, hvornår der foreligger særlige tilfælde, og hvorfor det kun er i særlige tilfælde, at der kan sættes samvær. Det afgørende må være, hvad der er til barnets bedste. Og hvad nu, hvis barnet har søskende? Kan de så besøge deres lillebror eller lillesøster ved en tvangs bortadoption?

Der er i dag detaljerede krav i serviceloven om høring af yngre børn i en børnesag. På den baggrund finder vi det mærkeligt, at der ikke i lovforslaget er bestemmelser om konkret indflydelse for de børn og unge, der er genstand for meget vidtgående beslutninger om adoption uden samtykke. Vil ministeren redegøre for, om man undersøger, om der er nogen i barnets netværk og familie, der kunne varetage barnets interesser, inden man tvangs bortadopterer et barn?

Ministeren bedes også redegøre for, hvor mange børn der kan blive omfattet af reglerne, samt hvilke børn der er tale om. Og så vil jeg også gerne have ministeren til at kommentere DH's høringssvar, som beskriver, at DH er bekymrede for, at en lempelse af reglerne om adoption uden samtykke kan misbruges til at fratage forældre med handicap retten til at være forældre og have et familieliv. Ligeledes vil adoption uden samtykke i mange tilfælde være en billigere løsning end støtte til forældrene eller anbringelse i en plejefamilie. DH understreger også, at adoption uden samtykke aldrig må ske på en økonomisk indikation.

Vi ved, at der i mange børnesager bliver begået fejl, og Ankestyrelsens undersøgelser har påvist dette. Vi ved, at børnesamtalen i anbringelsessager ikke altid bliver afholdt, og vi ved også, at flere eksperter har dumpet psykologernes familieundersøgelser, og at rapporterne har virket utroværdige og ufaglige og kritisable og lovstridige.

Vores bekymring går på, om man risikerer at tvangs bortadoptere børn på et forkert grundlag. Vi skal selvfølgelig som samfund altid gøre vores bedste for at skærme børn mod overgreb, misrøgt og andre ting. Og det handler heller ikke for os i Dansk Folkeparti om, om man i forhold til anbringelsessager er for eller imod anbringelser, men det handler om, at det er de rigtige børn, der bliver anbragt på det rigtige grundlag. Og derfor er vi bekymrede over det her lovforslag, og vi vil stille en række spørgsmål i udvalgsbehandlingen for endnu bedre at få opklaret forhold i forbindelse med lovforslaget. Tak for ordet.

Kl. 10:44

Formanden:

Tak til ordføreren. Fru Lotte Rod som radikal ordfører.

Kl. 10:44

(Ordfører)

Lotte Rod (RV):

Børn og unge skal have de bedst mulige vilkår for deres opvækst og udvikling. Det har de fleste børn heldigvis hos deres mor og far eller en af dem, men man vælger ikke selv sine forældre, og nogle børn bliver desværre født ind i familier, hvor forældrene ikke kan tage sig af dem. Med det her lovforslag vil vi gerne give en lille gruppe børn chancen for faktisk at blive fuldgældige medlemmer af en ny familie.

Udenlandske undersøgelser peger på, at adopterede børn og unge klarer sig bedre end anbragte børn og unge. Adopterede børn og unge har bedre fysisk udvikling og klarer sig bedre i skolen end anbragte børn og unge. Samtidig er deres adfærdsmæssige og mentale problemer mindre. Men som Venstre og Socialdemokraterne også har været inde på, er det et voldsomt skridt at adoptere, hvis forældrene er imod beslutningen.

Jeg har det også sådan, at alle børn fortjener kærlighed og omsorg, når de vokser op, og derfor giver det i helt særlige tilfælde mening, at barnet eller den unge adopteres af personer, der faktisk er i stand til at give den tryghed, omsorg og kærlighed.

Folketinget ændrede reglerne for adoption uden samtykke i 2009, fordi der indtil da kun var blevet gennemført cirka én adoption uden

samtykke om året. Formålet i 2009 var, at det skulle være muligt for lidt flere børn, men alligevel kan vi se, at tallet sådan set kun er steget til i gennemsnit to adoptioner om året. Det er derfor, vi nu foreslår at kigge på reglerne en gang til, sådan at vi opnår det, der faktisk var intentionen tilbage i 2009.

Det har nemlig vist sig i en gennemgang af sagerne, at der har været forskellige forhindringer forbundet med det. Dels har det været meget svært at godtgøre, at forældrene har været helt uden forældreevne, som den socialdemokratiske ordfører også var inde på. Dels har der vist sig at være en del usikkerhed forbundet med det her skel, vi havde lavet, mellem om barnet var under eller over 1 år. Det er derfor, vi går ind og ændrer på det nu.

Samtidig synes jeg egentlig også, det er på sin plads at bruge Folketingets talerstol til at understrege, at den her lov ikke må bruges til at tage børn fra handicappede forældre, som godt kan være gode forældre, hvis de får hjælp. Det forhold, at en forælder har nedsat fysisk funktionsevne og har behov for f.eks. praktisk hjælp, er ikke i sig selv et udtryk for, at forælderen er uden forældreevne. Forældrene skal konkret og rettidigt modtage den støtte og kompensation, som deres funktionsnedsættelse giver anledning til, for det her handler om mennesker, det handler om børn, deres barndom og deres fremtid.

Radikale Venstre støtter forslaget.

Kl. 10:47

Formanden:

Der er en kort bemærkning fra fru Karina Adsbøl.

Kl. 10:47

Karina Adsbøl (DF):

Jeg ved ikke, om fru Lotte Rod har fulgt debatten om det her lovforslag på Altinget. Der siger Rasmus Kjeldahl – og jeg citerer:

»Hos Børns Vilkår er vi blevet kontaktet af en plejefamilie. Familien havde fået stillet følgende ultimatum af kommunen: Enten adopterer I barnet – ellers også flytter vi barnet væk fra jer. Motivet fra kommunens side er alene at spare udgifterne til plejefamilien, da adoptionen jo er billigere, fordi kommunen sparer vederlag og faglig supervision til plejefamilien.«

Jeg kunne godt tænke mig at høre, hvordan Det Radikale Venstre vil undgå de situationer, som man fra Børns Vilkårs side beskriver i det her debatindlæg.

Kl. 10:48

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:48

Lotte Rod (RV):

Det hænger jo tæt sammen med det forslag, vi også havde i salen for lidt siden, nemlig det, at man selvfølgelig skal have den hjælp, som man har brug for, og det er, uanset om man er i pleje eller er adopteret.

Kl. 10:48

Formanden:

Fru Karina Adsbøl.

Kl. 10:48

Karina Adsbøl (DF):

Jeg synes ikke rigtig, at ordføreren gav et direkte svar på det. Men lad mig så spørge på en anden måde: Er der slet ikke nogen bekymringer forbundet med det her fra Det Radikale Venstres side? Når vi ser § 50-undersøgelser, der er fyldt med fejl og mangler; når vi ser psykolograpporter, som ikke er udarbejdet korrekt; når vi ser alle fejlene i de her sager, som Ankestyrelsen også har beskrevet, er ord-

føreren så ikke bekymret for, at der kan ske nogle tvangsadoptioner, som ikke burde ske?

Altså, vi indkaldte tidligere til samråd – det var under den daværende minister, Annette Vilhelmsen, som faktisk dengang under samrådet sagde, at der var nogle af de børn, der var blevet anbragt, som ikke skulle have været anbragt. Er ordføreren slet ikke bekymret for det her?

Kl. 10:49

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:49

Lotte Rod (RV):

Det er jeg faktisk ikke, og det er jeg ikke med den begrundelse, at før 2009 talte vi om én sag om året, og siden 2009 har der så været tale om to sager om året. Vi har jo alle sammen her fra Folketingets side gjort os umage med at understrege, at det er et voldsomt skridt, og derfor mener jeg jo først, vi skulle blive bekymret, hvis det eksploderede helt vildt. Men det, vi taler om her, er jo rent faktisk at tage den bekymring fra kommunernes side alvorligt; de har været ude at sige, at den måde, det var skruet sammen på, hvor man skulle godtgøre det, simpelt hen umuliggjorde at hjælpe de børn, der havde brug for det.

Derfor er det her jo et spørgsmål om, at vi gerne vil åbne en lille smule for det, men at det jo netop stadig væk er et meget, meget begrænset antal, vi taler om.

Kl. 10:50

Formanden:

Fru Pernille Rosenkrantz-Theil for en kort bemærkning.

Kl. 10:50

Pernille Rosenkrantz-Theil (S):

Nu står jeg her med artiklen fra Altinget med Rasmus Kjeldahls udtalelser. Jeg synes, at når vi diskuterer noget så alvorligt som det her, så er det måske også i orden, at vi lige får nogle ting på plads. Så jeg vil gerne bede Radikale Venstres ordfører bekræfte, at det er sådan, at når Rasmus Kjeldahl udtaler sig, så er det om adoptioner *med* samtykke. Det er adoptioner *med* samtykke, og det vil sige, at det, som han er ude at sige, og som jeg i øvrigt er fuldstændig enig med ham i, er, at kommunerne aldrig over for plejefamilier må presse på, for at der skal ske en adoption for at spare penge. Men der taler vi om adoptioner *med* samtykke.

Det, som lovforslaget i dag handler om, udtaler han sig også om i samme artikel, men det er jo adoptioner *uden* samtykke. Det er jo adoptioner *uden* samtykke, og det eneste, han siger i den forbindelse i den artikel, er, at det selvfølgelig kun må ske i tilfælde, hvor det er til barnets bedste. Så han udtaler sig om to forskellige ting inden for adoptionslovgivningen, og det, vi taler om her, er altså adoptioner *uden* samtykke, altså tvangsadoptioner, hvor det, som Dansk Folkepartis ordfører refererer til, er adoptioner *med* samtykke, hvor kommunen i øvrigt efter min mening – der er jeg helt enig med Dansk Folkepartis ordfører og Rasmus Kjeldahl – opfører sig totalt urimeligt

Kl. 10:52

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:52

Lotte Rod (RV):

Det kan jeg bekræfte. Jeg synes også bare, det var på sin plads at sige, at når Dansk Folkeparti giver udtryk for den her bekymring, er det jo helt afgørende for os at understrege, hvad det er for en mæng-

de, vi taler om, og at der altså er tale om, at det indtil nu har været to børn om året, og at kommunerne har påpeget over for os, at der faktisk er lidt flere børn, som vi burde hjælpe, og at det derfor er så afgørende, at vi ændrer reglerne, sådan at vi faktisk kommer til at hjælpe de børn, der har brug for det.

Kl. 10:52

Formanden:

Fru Karina Adsbøl, ikke mere? Så er det fru Trine Mach som SF's ordfører.

Kl. 10:52

(Ordfører)

Trine Mach (SF):

SF bakker op om intentionen bag lovforslaget om at skabe mere stabilitet og kontinuitet i anbragte børns liv og opvækst. Alle børn har ret til et godt børneliv, og vi har som samfund en vigtig opgave med at skabe så gode betingelser som muligt for, at børn faktisk også får det.

Anbragte børn er en helt særlig og udsat gruppe af børn, som vi som samfund er forpligtet på at sikre så god en opvækst som muligt, og vi ved, at mange anbragte børn har det sværere end andre børn på en lang række parametre – trivsel, uddannelse osv. Det har flere af mine kolleger været inde på, og det har også SFI's seneste undersøgelse om anbragte børns trivsel vist os alle sammen i sidste uge.

Adoptioner og anbringelser er rigtig gode muligheder, som kan give børn, hvis fremtid ellers kan se dybt uheldig og håbløs ud, en god opvækst. Den rigtige adoption kan give et barn et helt nyt liv med den omsorg, tryk, stabilitet og udvikling, som vi alle sammen ønsker os, ikke bare for vores egne børn, men for alle børn i vores samfund.

Når det er sagt, er tvangsadoption en af de mest indgribende foranstaltninger, man som myndighed kan foretage. Ved at bortadoptere børn uden deres forældres samtykke er vi inde at røre ved nogle af de mest grundlæggende rettigheder, både for barnet og for forældrene.

Det er derfor fuldstændig afgørende for SF, at tvangsadoptioner foretages på et velunderbygget og fagligt stærkt grundlag. Jeg får lidt lyst til at sige, at det skal være ordentligt og solidt, og så skal det ikke mindst være fejlfrit. Det her er ikke en foranstaltning, hvor der er plads til fejl. Derfor vil jeg gerne fremhæve nogle punkter, som SF mener er afgørende at vi forholder os til i det videre lovarbejde.

Et par mine kolleger har været inde på det, og jeg vil også gerne sige helt tydeligt, at fra SF's side er det klart, at det her lovforslag ikke må være en spareøvelse. Der må ikke være en økonomisk begrundelse for, at det er den her foranstaltning, man som kommune vælger. Og jeg tror heller ikke, at det er kommunernes eller KL's baggrund for at have ønsket sig lempelser i lovgivningen. Men det er vigtigt at sige, at lempelserne hverken i dag eller om 5 år eller om 10 år kan legitimere spareøvelser i kommunerne på det her område.

Jeg kunne godt ønske mig en garanti for, selv om det er svært i politik, eller i hvert fald god dokumentation for, at det ikke bliver tilfældet. Alle anbringelsesforanstaltninger skal være til barnets bedste, også de indgribende tvangsadoptioner. Derfor savner jeg måske en lidt mere præcis beskrivelse af det konkrete problem, som lovforslaget forventes at løse.

Som jeg forstår det, oplever kommunerne barrierer i forhold til tvangsadoptioner, og kommunerne synes ikke, at der siden lovændringen i 2009 har været foretaget tilstrækkelig mange tvangsadoptioner. Ifølge bemærkningerne til loven ønsker kommunerne det, som er omtalt som et paradigmeskifte og en holdningsændring. Jeg kunne godt tænke mig, at vi måske får bragt lidt mere klarhed over, hvor mange tvangsadoptioner kommunerne og ministeren mener der er behov for – og det mener jeg ikke polemisk.

Jeg vil egentlig gerne bede ministeren i al mindelighed om at knytte nogle overvejelser til, hvad det er for børn, kommunerne og ministeren forventer at de foreslåede lempelser kan hjælpe, og hvori paradigmeskiftet består. Jeg ved godt, at det er en bemærkning til loven, men det er et meget centralt ord for mig at se. Hvad betyder det her paradigmeskifte?

Så en anden udfordring: Ankestyrelsens mange praksisundersøgelser har gang på gang vist, at kommunerne laver fejl. Det gør alle mennesker, det gør kommunerne også. En undersøgelse, der fulgte op på Barnets Reform, viste, at kommunerne i 70 pct. af de undersøgte sager ikke holdt de børnesamtaler, som de er forpligtet til. En anden undersøgelse viste, at der var fejl i sagsbehandlingen i to ud af tre af de undersøgte anbringelsessager.

Det er hverken for at rejse en kritik af eller en diskussion om kommunerne og deres praksis og fejl; det er bare for at påpege det faktum, at kommunerne som alle mulige andre begår fejl. Og i SF er vi bekymret for, om kommunerne kan løfte den her opgave, som er så svær at løfte: Hvornår er det, man kan godtgøre eller sandsynliggøre, at en forælder ikke kan tage sig af sit barn? Og selv om eventuelle lempelser vil medføre flere tvangsadoptioner, vil antallet selvfølgelig fortsat være lille i forhold til at sikre kommunerne den tilstrækkelige ekspertise på området.

Vi er simpelt hen ikke sikre på, at kommunerne vil foretage nok – i gæseøjne – tvangsadoptioner til at kunne have den specialviden, det kræver, og som må være nødvendig for at foretage en så indgribende og kompleks foranstaltning. Det skal indhentes og sikres på anden vis – og det var også noget af det, som Venstres ordfører var inde på. Kan vi på en eller anden måde tænke en anden måde at organisere det på?

Jeg vil derfor gerne opfordre ministeren til at prøve at se på, om det kan give mening at placere kompetencen til at træffe beslutninger om tvangsadoptioner under en anden myndighed. Jeg står ikke med et klart svar på problemstillingen, men jeg mener egentlig, at det er vores pligt som lovgivere at forholde os til det.

Endelig vil jeg sige, at tvangsadoptioner jo ikke må være erstatning for andre sociale foranstaltninger; det må ikke lappe nogle huller, som er opstået af en manglende tidlig og forebyggende indsats. Det må aldrig blive en lappeløsning for børn eller familier, som af den ene eller den anden grund ikke har fået de sociale tilbud, som de burde have haft.

Vi skal gøre tidlige og forebyggende indsatser, og vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at opspore problemer så tidligt, at vi kan gribe ind med de rigtige sociale indsatser, inden det er for sent. Det er med Thomas Adelskovs ord i virkeligheden den fornemste opgave at undgå at tvangsføre eller tvangsadoptere børn. Det betyder ikke, at man kan undgå det, men det skal være det, der er i vores fokus.

Så lad mig slutte af med at sige det. Vi vil gerne appellere til, at vi sammen giver håndslag på at holde fast i, at det er her, fokus skal være. Det betyder ikke, at vi ikke vil diskutere det her, men vi har brug for nogle afklaringer af de sidste ting. Tak.

Kl. 10:58

Formanden:

Tak til SF's ordfører. Hr. Finn Sørensen som Enhedslistens ordfører.

Kl. 10:58

(Ordfører)

Finn Sørensen (EL):

Tak. På vegne af min kollega, fru Pernille Skipper, skal jeg hermed fremlægge vores syn på lovforslaget.

Det er et voldsomt indgreb at miste retten til sine forældre. At tvangsadoptere et barn er voldsomt, fordi barnet dermed mister retten til sine biologiske forældre og sit biologiske ophav. Jeg må ærligt indrømme, at vi er meget bekymrede i Enhedslisten over det her lovforslag. Vi kan selvfølgelig godt læse, at især børneorganisationerne

støtter op om forslaget, og det vejer også tungt for os, men vi er samtidig bekymrede for, at der er tale om – eller kan blive det – en spareøvelse. På trods af forslaget om at give ret til støtte til adoptivfamilier, der har haft et adopteret barn anbragt før adoptionen, er det langt billigere at tvangsadoptere end at anbringe, og det er ikke løsningen på store kommunale udgifter at fjerne børn for bestandig, hvis det ikke er absolut nødvendigt.

Med de eksisterende regler kan børn ikke tvangsbortadopter, hvis vi ikke med sikkerhed ved, at forældrene ikke senere hen vil kunne tage sig af dem. Med forslaget skal det nu blot sandsynliggøres, og så kommer farerne. Er det sandsynligt, at denne person vil komme af med sit alkoholmisbrug? Er det sandsynligt, at denne mors handicap ikke også senere vil forhindre, at hun kan tage vare på barnet, og hvad nu, hvis hun fik mere støtte, end hun får? Ville hun så kunne varetage omsorgen?

Adoptioner kan ikke gøres om, og derfor skal man være meget forsigtig. Flere høringsparter har da også påpeget, at forældreevalueringen bør opkvalificeres i forhold til i dag. De er bekymrede for, at beslutningsgrundlaget vil være utilstrækkeligt.

Når vi så læser begrundelsen fra regeringen, bliver vi ikke beroligede. Man mener, at de – gennemsnitligt – to tvangsadoptioner årligt er for lidt, men vi ved ikke, hvorfor det er for lidt, eller hvad regeringen så mener er et passende niveau. Man kan ikke bare give et barn en ny familie og dermed viske fortid, historie og ophav væk, heller ikke selv om der er tale om et meget lille barn. Derfor kan man heller ikke bare sige, at en ny familie, hvor mor ikke har et handicap eller far ikke har et misbrug, altid vil være det bedste for et barn. Det er besnærende, men det kan man ikke.

Derfor er vi meget bekymrede, og vi har behov for at få svar på en lang række spørgsmål, før vi kan tage stilling til det her lovforslag.

Kl. 11:01

Formanden:

Tak til Enhedslistens ordfører. Fru Thyra Frank som Liberal Alliances ordfører.

Kl. 11:01

(Ordfører)

Thyra Frank (LA):

Børn har brug for forældre, der elsker dem og vil dem. Det er livsfarligt for børn at vokse op uden kærlighed og omsorg. Derfor er det også samfundets opgave at skride ind, hvis et barn vokser op uden at blive mødt med den omsorg, barnet har behov for. Sker der helt alvorlige svigt, og er der ikke nogen udsigt til, at tingene kan rette sig, er det vigtigt at skabe nogle varige rammer omkring barnet, så barnet ved, hvordan dets liv vil forme sig, og barnet således får mulighed for at binde sig i disse nye relationer.

Vi har alle behov for at høre til og blive elsket. Det er ikke nok for børn at blive passet og passet på. Derfor kan der også være situationer, hvor forældrenes evner som forældre er så dårlige, at en adoption kan komme på tale, selv om forældrene ikke har givet deres samtykke. Det er meget, meget få tilfælde, og jeg vil gerne understrege, at det er vigtigt, at ingen veje har været oprøvede i forhold til at inddrage forældrene, før en sådan voldsom beslutning bliver truffet.

Men i de ganske, ganske få tilfælde, hvor vi står med et svigtet barn med dårlige livsvilkår, må det være barnet, vi fokuserer på, snarere end barnets forældre, der jo står i en på alle måder ulykkelig situation. International forskning viser, at børn, der adopteres, vokser op med bemærkelsesværdigt gode livsmuligheder og vilkår set i sammenligning med børn, der er vokset op i pleje eller på institutioner. Det at blive valgt til er afgørende for os, at høre til, at blive elsket. Intet kan slå den omsorg og kærlighed, der gives af voksne, der har valgt et barn til for livet.

LA støtter lovforslaget.

Kl. 11:02

Formanden:

Tak til ordføreren. Hr. Per Løkken som konservativ ordfører.

Kl. 11:03

(Ordfører)

Per Løkken (KF):

Den 1. oktober 2009 blev reglerne om tvangsadoption udvidet. Det har i praksis vist sig svært for kommunerne at anvende de nye regler. En undersøgelse har vist, at kommunerne synes, at reglerne har været svære at bruge i praksis, fordi kommunerne skulle kunne dokumentere, at forældrene aldrig ville kunne tage sig af deres barn.

Derfor ændres betingelserne nu, fra at det skal være godtgjort, til at det skal være sandsynliggjort, at forældrene ikke er i stand til at kunne tage sig af barnet varigt. Det vil dermed blive lettere at foretage tvangsadoptioner, og man må formode, at der vil komme flere tvangsadoptioner i kommunerne med denne lov.

Dertil kommer, at reglerne lempes, således at der ikke længere bliver lavet en sontring mellem tvangsadoption for børn under 1 år og børn, der har været anbragt i mindst 3 år. Lempelsen vil også betyde, at der må forventes flere tvangsadoptioner. Loven fra 2009 viste, at der kun var et meget lavt antal tvangsadoptioner, og det vurderes fagligt af Socialministeriet, at der er behov for at kunne gennemføre flere tvangsadoptioner som alternativ til de langvarige anbringelser.

De Konservative støtter lovforslaget, men vi ønsker også samtidig at tilkendegive, at det er et område, hvor vi vil følge udviklingen, således at antallet af tvangsadoptioner ikke pludselig eksploderer. Det vigtigste for os er at sikre den bedst mulige opvækst for børnene. Tak.

Kl. 11:04

Formanden:

Tak til ordføreren. Ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forhold.

Kl. 11:04

Ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forhold (Manu Sareen):

Tak for det. Jeg vil gerne takke for denne drøftelse, ligesom for den foregående, og jeg vil selvfølgelig også stille mig til rådighed – som jeg plejer at afslutte med, når vi har et lovforslag. Men jeg vil faktisk starte med det, for både DF og Enhedslisten og, ja, sådan set alle har jo været inde på det med, at det på den ene side er rigtig vanskeligt, men at der på den anden side skal stilles spørgsmål, fordi vi skal lukke alle flanker, hvis der skulle være et eller andet. Og det vil jeg også opfordre til at I gør. Fru Karina Adsbøl kom med en kaskade af spørgsmål, og igen: Lad os få dem skriftligt, så vi kan få vendt alle de ting, for det er jo meget relevante spørgsmål.

Nu var der det med advokaterne. Altså, selvfølgelig bliver børn hørt, og forældre bliver også tilbudt advokatbistand, men vi skal grave alting frem – Finn Sørensen var også inde på det – fordi, og det er måske også det, som det her er et udtryk for, det giver anledning til debat, og det gør det jo alt andet lige, fordi det er indgribende. Det er det mest indgribende. Jeg tror, vi alle sammen reagerer – som fru Pernille Rosenkrantz-Theil også sagde – intuitivt på det. Det strider på en eller anden måde mod alt. Men som alle også siger, er der en anden side af det, og det er selvfølgelig de børn, som vi taler om. Det er få børn, men uanset om det er få børn eller det er lidt flere, så er det en indgriben i det menneskes liv, og det skal vi selvfølgelig varetage med størst mulig omsorg, som vi plejer at gøre i de her sager. Det er jo de allerældst mulige stillede forældre, vi snakker om her. Og der skal rigtig, rigtig meget til.

Det her er selvfølgelig ikke – og det er faktisk til fru Trine Mach, som spurgte mig i al venlighed, og jeg svarer også i al venlighed, for vi kender hinanden, og derfor kan vi godt gøre det – nogen økonomisk spareøvelse. Det er så få børn, vi snakker om. Jeg kender rigtig mange sagsbehandlere, men jeg kender ikke den sagsbehandler i det her kongerige, der ville gå ind i en så voldsom foranstaltning på grund af en spareøvelse. Jeg synes også et eller andet sted, at den omsorgsfuldhed, der er derude, den afstand, der måske har været, måske også angst for at gå ind i det, viser, at man er meget, meget forsigtig, når det handler om det her.

Fru Trine Mach er også inde på, at der er tale om et paradigmeskift, eller at det i hvert fald er det, man ønsker. Det er jeg sådan set ikke nødvendigvis enig i. Jeg er meget mere enig i, at vi fortsætter den kurs, der er lagt, nemlig at vi faktisk skal undgå at fjerne børn – som Thomas Adelskov sådan set selv siger – med den voldsomhed, der kan være ved det, og den indgriben, det er. Men er der nogen, der skal fjernes, så skal der selvfølgelig være de muligheder. Og det er ikke en spareøvelse med så få børn.

Så blev jeg også spurgt om, hvor mange børn der skal fjernes. Det kan jeg ikke svare på på nogen som helst måde. Jeg har ikke noget fagligt belæg for at kunne svare på det, men det, jeg kan sige, er, at er der børn i situationer, hvor forældrene bare slet ikke kan varetage børnenes interesser og ikke har nogen forældreevne osv., så er det en mulighed, og den mulighed skal man selvfølgelig bruge.

Så er der en del af jer, der er inde på det med kommuner, der laver fejl. Det er jeg selv meget opmærksom på. Jeg var i praktik i Horsens Kommune i mandags, og der talte vi sådan set også om det. Det var meget berigende, berigende forstået på den måde, at mange af de fejl, der sker, kan der være gode forklaringer på. Det er ikke, fordi man skal acceptere fejl, men grunden til, jeg tager det op, er, at jeg virkelig har lyst til at sætte det på dagsordenen på et møde, vi skal have, og jeg vil også gøre det, så vi på en eller anden måde kan få foldet det ud. For man kan sagtens leve op til en masse ting, og på grund af nogle omstændigheder, hvor man måske ikke får gjort det ene og det andet, så tæller det rent faktisk som fejl. Det betyder, at vi måske skal ind og kigge på systemet, om det er, som det skal være. For når vi sidder og kigger på det, reagerer vi jo, og det skal vi jo gøre, hvis vi ser så voldsomme fejl og tal, der går i den forkerte retning.

Når det er sagt, vil jeg igen sige, som jeg startede med, at jeg i den grad ser frem til den videre behandling og alle de spørgsmål, som jeg virkelig vil opfordre jer til at sende, så vi får afsluttet det her som et rigtig solidt lovforslag, hvor vi står på et massivt og sundt fundament. Tak for ordet.

Kl. 11:10

Formanden:

Der er en kort bemærkning fra fru Karina Adsbøl.

Kl. 11:10

Karina Adsbøl (DF):

Jeg stillede et spørgsmål til ministeren. Der står i lovforslaget, at der i særlige tilfælde kan fastsættes samvær med biologisk slægt, og der bedes ministeren redegøre for, hvad særlige tilfælde er. Jeg kan se, at Børnerådets høringssvar viser, at de også gerne vil have, at børnene selvfølgelig skal kunne anmode om samvær med biologisk slægt. Så hvorfor er det så kun i særlige tilfælde, og hvad dækker biologisk slægt over? Er det også bedsteforældre, er det mor og far, søskende?

Vi vil jo gerne sikre, at børn har nogle nære relationer til deres netværk og til deres ophav, og hvis det er børnenes ønske, vil ministeren så give en garanti for, at børnenes ønske bliver opfyldt?

Kl. 11:11

Formanden:

Ministeren.

Kl. 11:11

Ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forhold (Manu Sareen):

Det er noget underligt noget at blive bedt om at give en garanti på noget, der er så vanskeligt at have med at gøre, for det beror sådan set på den enkelte sag. Når der bliver talt om særlige tilfælde, kan det jo være, fordi sagerne er så forskellige. Der kan være situationer, hvor selv kontakten til netværket kan være vanskelig, ikke særlig hensigtsmæssig eller frugtbar for barnet, og derfor skal der være den her fleksibilitet. For det handler om mennesker. Det er ikke et valgkampsslogan, jeg udtrykker, men det handler om mennesker, og mennesker er forskellige, og det er de her sager i den grad også.

Kl. 11:11

Formanden:

Fru Karina Adsbøl.

Kl. 11:11

Karina Adsbøl (DF):

Jeg synes ikke, man kan sige, at spørgsmålet om garanti er mærkeligt. Ministeren kan jo bare svare. Selvfølgelig skal vi sikre, at børnene bliver hørt, selvfølgelig skal vi sikre, at hvis et barn, som bliver tvangsbortadopteret, har et ønske om at se sin biologiske slægt, så skal det selvfølgelig ske. Det er jo meget nemt at svare på. Det kan godt være, at en mor eller en far har haft nogle udfordringer og problemer i livet, men der er måske stadig væk et andet netværk også, hvor der kan være nogle rigtig gode ressourcer.

Jeg synes, ministeren skal sige, at selvfølgelig skal netværket afdækkes, men det ved vi jo også ikke sker. Vi ved jo godt, at man ikke kigger på netværkets ressourcer i dag. Det er jo netop derfor, vi i satspuljeforliget har sat ind i forhold til øget fokus på brug af netværksanbringelser.

Så ministeren kan jo bare sige, om børnenes ønsker vil blive opfyldt, hvis de vil se deres biologiske slægt.

Kl. 11:12

Formanden:

Ministeren.

Kl. 11:12

Ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forhold (Manu Sareen):

Vi har jo lige i et foregående lovforslag styrket netværket også. Og så er det sådan, at det står der sådan set også. Nu nævnte jeg også, at selvfølgelig skal børn høres – det skal de. Og de har også mulighed for at få advokatbistand.

Kl. 11:13

Formanden:

Tak til ministeren.

Der er ikke flere, der har bedt om ordet, og så er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Kl. 11:13

Meddelelser fra formanden**Formanden:**

Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 17. februar 2015, kl. 13.00.

Jeg henviser til den dagsorden, der er på Folketingets hjemmeside. Jeg skal i øvrigt henvise til ugeplanen, der også fremgår af Folketingets hjemmeside.

Mødet er hævet. (Kl. 11:13).
